

MOLNÁR ZSOLT

Balaton-szeletek

1. Balatonszéplak-alsó

A tó

Végigszáguldozott rajtam,
– vagy osont volna csupán? –
Félénk-dacosan hagytam,
s rám lúdbőrözött a délután.
Átlátszó voltam, biztos,
másutt kószáltam éppen,
bár a fagykorbács kínozott
túlvilági hóesésben.
Menekültem előle.
(Mi mást tudtam volna tenni?)
Fenékig nem merült le,
és az iszap se ment ki.
Pedig kéreglemezek csókja,
ami (mert telik az idő)
belelágnyult évmilliókba,
s nem izgat, ha a hínár benő.
Észre se vettem, ahogy tépte,
lógtak rajtam hullámcafatok.
S majd' háromszázezerrel beérve,
dzset-szki-jével a napfény
lazán keresztülrobogott.

MOLNÁR ZSOLT (1983)
költő, Nagyváradon született, jelenleg is ott él. Születése óta mozgássérült. Tanulmányait magánúton végezte. 2004 óta ír verseket, először tollba mondva, 2011 óta orrával gépelve. Rendszeresen publikál mind az online, mind a nyomtatott sajtóban, rendszeres résztvevője az Élő Várad Mozgalom projektjeinek. Kötetei: Ver-seim (2005), Kapaszzkodom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Holnap Kulturális Egyesület).

A part

Visszatart, de bele is lökne.
Hiányzik a kételtűség.
A vágy sokszor kiköt előttem,
itt ez nem lehet menedék.
Ki fog majd egyszer borulni a sánc,
ahol bután magam védem.
Így kielégít ez a vízrománc,
hogyan csak távszeret s én őt, érzem.
De most még hagyjon egy kicsit,

T betűt mutatok fel számára.
Mások fázásukat hozzá viszik,
írhám bújtatom tréningnadrágba.
Elhagyták Bábelt, üres lett a torony,
nyelvszivárvány alatt ülve
még hallgatásomat is mondom.
Pajzánan ferdít szemem tükre,
bár nem kéne összetéveszteni,
de talán ott repül fönt messze,
(mert édenből jöttét nem leplezi)
bűvös madárként szabadon
a ledér nő felső dressze.

2. Balatonszárszó

József Attila emlékére

A vasútállomás

Ahogy csikordul a tekintetem,
a halálad is belefájdul.
Szikra gyullad a lélegzetem,
csillagod láza mindent elárul.
Mert az időre szélütést mértél,
bajszod alól kicsorog a nyála.
A mama öle neked a végcél,
de még hullsz egy másik világba.
És a szemem sarkából látom,
miközben érkezek félig-hozzád,
bíbelődsz egy kicsit a parázson,
mikor oltsd ki, hogy el ne lopják!?
És csak érkezem, csak érkezem,
megfosztalak a távolságtól.
A világok itt és most mérlegen,
utolérhetnélek akárhol.
De hagylak a Tejúton sétálni,
bár magányod letérite.
Üvöltöm, örökléted bírd már ki,
mert itt a sajátom,
ne küzdjek én is ellene.

Az emlékház

*Ezek súlytalan abroncsfalak.
Csak egy láthatatlan kráter
mélyén veszhetnek el így tájak,
amik még te vagy, hiába vált el
a tested innen, elmondják
némán artikulálva a dolgok,
milyen bánatos boldogság
sebzett létre, hogy kitapintható most
az emlék, amire rá van írva:
REND, bár másoknak káosz, nem több.
Illatod az ágy vissza nem sírja,
kiszivárgott belőle, és elönt
az üresség, mit betömnek képek:
felnőttes gyermek babrálja állát,
sompolyogva sugárzó sejtésed
csillagod DNS-ében valamit lát.
S lányok, nők oly nehezen fogadtak
be teljesség-titkukba, hogy fürkéssz.
Nézel előre, (vagy hátra csak)
és a világ mellett körben,
mert Rátaláltál, fölöslegesen el már nem mész.*

3. Tihany

A visszhang

Tihany királylányhoz

*Kitépnék belőle pár foszlányt.
Válik másutt lévőkkoncává, vigyék.
Nem valóak semmire a mondák,
ha az érintés vágya kísért
mindig, s a tárgyak sem eresztenek.
Vakítva magába köt az anyag,
ami nincs, csak feltételeznek
okos buták. Velük szemben hanyag
vagyok. Hallom is, mit nem látok,
és nem furcsa ez a keveredés.*

5. Siófok

A víztorony

Fölemelő érzés a büszkeség
s az alázat, nem tiprok el senkit.
Szinte magába old a kékség,
ahogy a táj messzeséget terít
az ellazuló pupillámra.
A fény átlézerezi a létet.
A madárnak hiába van szárnya,
talán fele csak a kevésnek,
mit a szabadságnak adni tud,
bár neki áldozza repülését.
Nézésem a térkapun túljut,
de visszarántom, lehet, ez már vétség.
Itt a mindenségben, mely körkörös,
a pillanatokat elszabadítom.
Nem kell nyúljak borhoz, sem sörhöz,
a valóságot én boldogítom.
Alulméretezett Liliput
nyüzög a vízszintes mélységben.
Mégis az értelmemig eljut,
hogy – mert ismét közénk leszállok –
nem szabad az embereket lenézem.

A kalózhajón

Könyörületet próbálok lenni,
de talán én vagyok a fogoly ma.
Így az öröm majd megengedi,
hogy e csodás életért bomoljak.
A közeg legyen víz vagy levegő,
általa egyforma gyorsan terjed,
és ez semmiképpen sem meglepő,
hisz érzem, mindenséggé átvedlek.
És igényt olyan kincsekre tartok
is, (s mivel tudom, megkapom azokat)
melyektől nem lehetek konok,
hiszen még sok szépet tartogat
az élet, adagolva az éveket.

*Nem leszünk egymás zsákmányai.
Csupán azzal nehogy vétkezzek,
hogy cinkosa leszek magam is
sokaknak, akik hajkurásszák
a boldogságot, s hagyják elrabolni.
(Mert szívkamrájuk üresen áll már)
De még nem késő: legyünk
az Elveszett-tenger jó kalózái!*